

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΗΛΕΙΑΣ

ΙΑ τὴ Λίλιαν ὁ Χάρου ἦταν ἕνας ἀνώτερος ἀνθρώπος, διαφορετικὸς ἀπ' ὄλους καὶ μοναδικὸς στὸν κόσμο, ὅπως τὸ πιστεύε καὶ ὁ ἴδιος. Ἦν αὐτὸ, λοιπόν, ὅταν ἡ Ξανθεῖα Λίλιαν κατάλαβε ὅτι ἡ ἀγάπη του εἶχε ἀρχίσαι περὶ καὶ νὰ χάνη τὴν καλὰν φλόγα της, ἂν καὶ ἔνοιωθε κάθε τὸν ἕνα σκληρὸ πόνο στὴν καρδιά, δὲν εἶπε τίποτε οὔτε παραπονέθηκε ποτέ της. "Ἐνας ἀνθρώπος ὡς τὸν Χάρου, τόσο ἰδανικὸς, τόσο ὑπερήφανος, τόσο ἐγωιστὴς, εἶχε τὸ δικαίωμα καὶ νὰ χάνη ὅ,τι θέλει μὰ γυναίκα, νὰ τὴν κατακτείνει, νὰ τὴν ἀπατήσῃ μὲ μίαν ἄλλη, νὰ τὴν χάνη νὰ ὑποφέρει, νὰ τὴν παρατήσῃ μὰ μέρα, δίχως καμιά ἐξήγησι, δίχως τύψεις, δίχως ἕνα δάκρυ...

Κι' ἔτσι, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἔνοιωσε ὅτι ὁ κάλος της δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά, ἡ Λίλιαν τραβήχθηκε στὴ σκιά, παραμέρισε ἀθρόβια, γιὰ νὰ τοῦ ἀφῆσθαι ἐλεύθερο τὸ δρόμο, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἐμποδία στὴν εὐτυχία του. Τῆς ἦταν ἀρετὸ νὰ τὸν βλέπῃ, νὰ ζῆ κοντὰ του, ν' ἀναπνέῃ τὴν ἴδια ἀτμόσφαιρα μ' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν λατρεύῃ σιωπηλά, ὡς εἰδωλό. Ἐρχότοσαν στιγμῆς, ὥστόσο, ποὺ ἡ καρδιά της ἐπαναστατοῦσε μ' ὅλη τὴν ὁρμή μιᾶς ἀδικημένης ἀγάπης. Τῆς φαινόταν τότε ὅτι ἔπρεπε νὰ κινή κατὰ γὰ νὰ τὸν κρατήσῃ κοντὰ της, ὅπως πρῶτα, ὅσο καὶ ἂν ἦταν ὀλο καὶ πὸ ψυχρὸς μαζί της, ὀλο καὶ πὸ ἀδίαφορος. Τὰ λόγια του τὸν ἄσαν σκληρὰ καὶ τὴν ταπεινώναν. Μόλις καταδεχόταν νὰ τῆς μιλήσῃ καὶ ὅταν τῆς ἔλεγε κατὰ, ὁ τρόπος του ἦταν ἅν νὰ τῆς ἔδινε ἐλεημοσύνη...

"Ἐνα βράδυ τέλος ἡ Λίλιαν δὲν βάσταξε πιά καὶ τοῦ εἶπε :

—Χάρου, τί ἔχεις μαζί μου ; Δὲν σ' ἀρέσω πιά ;

—Ἐκεῖνος γύρισε τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά καὶ τῆς ἀπάντησε βαρετὰ, μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη ἀνία :

—Μὰ ναί, ναί... Πόσες φορὲς θέλεις νὰ σοῦ τὸ πᾶ ;

—Πόσες φορὲς ; Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν μοῦ τὸ εἶπες ποτέ σου !

—Μήπως δὲν τὸ καταλαβαίνεις ;

—Ἄ, ναί, τὸ καταλαβαίνω... τοῦ ἀπάντησε μὲ πίκρα.

Κι' ἔπειτα, παίρνοντας θάρρος, πρόσθεσε :

—Κι' ὅμως, ἀρέσω σ' ἄλλους...

—Ὁ Χάρου γύρισε καὶ τὴν κῦτταξε λοῖα.

—Τί εἶπες ;

—Ἡ Λίλιαν εἶχε κίολας μετανοήσει.

—Τίποτε.

—Πῶς «τίποτε» ; Νομίζεις πὸς δὲν κατάλαβα ; Σὲ ποῖον ἀρέσεις ;

—Σὲ ποῖον ;... Σὲ κανένα ! "Ἐλα, Χάρου, εἶπα μὰ ἄνοσηλα... Ἐσχάσε τὴν... Τοῦ ἀπάντησε ἡ Λίλιαν μ' ἕνα χαμόγελο

Τὴν εἶχε ξαφνιάσει, ὥστόσο, ἡ παράξενη ἀνησυχία, ποὺ ἔλαμψε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὰ σκληρὰ μάτια τοῦ ἀγαπημένου της.

—Ἄφες τίς δικαιολογίες ! τῆς φώναξε μ' ἕνα ἄπειρητικὸ τόνο στὴ φωνή ὁ Χάρου. "Ἐμπρός, μίλα ! Θέλω νὰ μάθω !..

Κι' ἔκανε μιὰ νευρικὴ κίνησι, θυμαίνοντας. Ἡ Λίλιαν τότε ἄρχισε νὰ φοβᾶται γιὰ τὴν τύχη της. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν σαγυδαλίσῃ, νὰ τὸν ἄγειρήσῃ τόσο.

—Νὰ μάθεις ; τοῦ εἶπε εἰρωνικά. Μὰ τὸ ξέρεις... Τὸ ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι ἀρέσω στὸν Ντούγγλας...

—Ἄ, στὸν Ντούγγλας ! φώναξε ὁ Χάρου, ξεσπώντας σὲ νευρικὸ γέλιο. Σ' ἔκρινε τὸν ἄνοστο Ἄντν Ζουάν !..

Ὁ περιφρονητικὸς τόνος τῆς φωνῆς του ἔκανε τώρα τὴ Λίλιαν νὰ κοκκινίσῃ ἀπ' τὸ θυμὸ της. Ὁ Ντούγγλας ἦταν ἕνας δημοφῶς νέος, πολὺ κομψὸς καὶ πὸ ἀριστοκρατικὸς ἀπὸ τὸν Χάρου. Δὲν ἄξιζε μιὰ τόσο περιφρόνησι, ὡς ἕνας κοινὸς καὶ ἀσημαντὸς ἀντίπαλος.

Πειραγμένη, λοιπόν, τοῦ ἀπάντησε :

—Μὴ γελάς...

—Μὰ μορῶ νὰ μὴ γελάσω, ἀφοῦ μοῦ ἀναφέρει τὸν Ντούγγλας ; ...

—Ἔρεψέ πότες, φίλε μου, θὰ ἔκαναν ἕνα σωρὸ τρέλλες γι' αὐτὸν ; ...

—Ἐλα δά ! τὴν εἰρωνεύθηκε πάλι ὁ Χάρου.

—Ἐγὼ τὸν βρίσκω πολὺ συμπαθητικὸ... παρατήρησε ἡ Λίλιαν.

—Ἄ, ἔτσι ; Πέες μου, λοιπόν, ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένη μαζί του !..

Γελοῖσε μαζί της, γιὰ νὰ τὴν ἀφοσιώσῃ. Ἐκείνη ὅμως, ἀντὶ νὰ ὑποχωρήσῃ, ἄναψε περισσότο :

—Κι' ἂν ἦταν ἀλήθεια ; τοῦ εἶπε.

Ἡ Ξανθηκὴ αὐτῆ ἐρώτησι τὸν ὄστισε γιὰ μιὰ στιγμὴ.

—Ἐλα, ἀστενεύεσαι ! Μὲ τὸν Ντούγγλας ; Ἄδιναντο ! τῆς φώναξε.

Ἡ Λίλιαν τὸν κῦτταξε τώρα ἐκστατικά, μὲ θαυμάσια μάτια. Ποτέ ἄλλοτε δὲν τὸν εἶχε δεῖ τόσο παραγμένο, τόσο γλωμῶ, τόσο πνιγμένο ἀ...

πὸ τὴν ἀγωνία. Πόσο εἶχε ἀλλάξει ! Ἀπὸ τὴν κατάληξι της, ἡ Λίλιαν δὲν ἀπόρριψε νὰ τοῦ ἀπάντησῃ ἀμέσως.

Ὁ Χάρου τότε, μὲ μιὰ ἀσπρακτὴ θυμὸ στὰ μάτια, συνέχισε περισπόμενος :

—Ἐμπρός ! Θέλω νὰ μάθω... Ἀπάντησέ μου ! Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἱστορία ; Μίλα !..

—Τίποτε ! ἔκανε ἡ Λίλιαν μὲ εὐκρίνειαν.

Μὰ ἡ φωνὴ της ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι καὶ τοῦ φάνηκε ὅτι ἔκραζε κάποιο ψέμμα.

—Ὅχι ! Δὲν εἶνε ἀλήθεια ! τῆς φώναξε. Κατὰ θὰ ἔχετε, ἔσες, μεταξὺ σας ! Ποτέ ἄλλοτε δὲν μοῦ μίλησες μ' αὐτὸν τὸν τρόπο... Ἐμπρός ! Τί θέλεις νὰ πῆς ;

—Τίποτε ! ἔκανε πάλι ἡ Λίλιαν, μὲ τὴν ἴδια ἥσυχ φωνή.

Καὶ τὸν κῦτταξε στὰ μάτια, ἀσπισμένη ἀπ' τὴν ταραχὴ του καὶ τὴν ἀγωνία του. Ὁ Χάρου ἦταν αὐτὸς ; Ὁ ἐγωιστὴς, ὁ ὑπερήφανος Χάρου ; Ἡ Λίλιαν ἔβλεπε καθαρὰ ὅτι εἶχε χάσει πιά τὴν ψυχραιμία του.

—Μὴ μοῦ λές ψέμματα ! τῆς ἔφαταξε. Πέες μου τί συμβαίνει...

Ἡ Λίλιαν, εἰχως νὰ τὸ θέλῃ, ἔγινε κακιά :

—Τί σὲ νοιάζει ! τοῦ ἀπάντησε. Αὐτὸ ἐνδιαφέρει μόνον ἐμένα !

—Ἔσένα ; Ἐσένα ; Κι' ἐμένα, ὄχι, λοιπόν ; Ἄ, γιὰ πρόσθεσε !..

Καὶ τὴν φοβήριζε μὲ τὰ μάτια του. Ἡ Λίλιαν εἶχε μαρμαρώσει στὸ θῆος της, ἀνάκησι πιά νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὴν τὴν παιγίδα, ποὺ τὴν εἶχε ἰσχυροποιήσῃ μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια...

—Ἀκουσε, τῆς εἶπε τέλος. Καταλαβαίνω ὅτι μοῦ κρύβεις κατὰ. Δὲν ξέρω τί, μὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι μοῦ κρύβεις κατὰ. "Ἐλα, μὴ μὲ κάνεις νὰ ὑποφέρω, πέες σου τὴν ἀλήθεια... Νά, κατὰ, περῖμένο ἥσυχ τὴν ἀπάντησι σου. Ἐμπρός ! Δὲν ἔχεις νὰ συμβεῖς τίποτε ἀπὸ μένα... Θὰ εἶμαι κάλος μαζί σου, θά... Καταλαβαίνω, ἐπῆτελους, ὅτι μὰ γυναίκα, σὲ μὰ στιγμὴ τρέλλας, σὲ μὰ στιγμὴ ἀδυναμίας... Λίλιαν ! Μορῶ νὰ πὸ δὲν διαπολεγῶ μὰ τέτοια τρέλλια, μὰ θέλω νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια : Τί συμβαίνει μεταξύ σας ;

Ἐκείνη ἔκανε νὰ μιλήσῃ, μὰ ὁ Χάρου τὴν ἐκρόδαβε :

—Ἐλα ! Μὴ μοῦ πῆς ψέμματα ! Θέλω νὰ φωνῆς εὐκρίνης ! Θέλω νὰ μοῦ ὁμοιολογήσῃ τὴν ἀλήθεια !..

—Μὰ δὲν εἶχαμε τίποτε μεταξύ μας... τοῦ ἀπάντησε ἡ Λίλιαν, ποὺ ἔτρεμε σάν ἐνοχη.

—Ὅχι ! Δὲν εἶνε ἀλήθεια ! Ἐδῶ κατὰ τὴ στιγμὴ δίστασες ν' ἀπάντησῃς. Ἀπ' αὐτὸ κατάλαβα ὅτι συνέβη κατὰ μεταξύ σας. Μίλησε ! Πρῶτε μὰ μοῦ τὸ ἐξομολογήθῃς !..

—Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σοῦ ἐξομολογήθῃ...

—Ὅχι ! Δὲν εἶν' ἀλήθεια ! Τὸ κατάλαβα ! Τὸ ξέρω ! Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θάμαι κάλος μαζί σου... Μὴ φοβάσαι. Νά, κατὰ : εἶμαι ἐπιπονος νὰ σὲ συγχωρήσω. Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ σοῦ τὰ συγχωρήσω ὀλο. Μὰ θέλω νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια !..

Στὴν ἀρχὴ ἡ Λίλιαν τὸν εἶχε φοβηθεῖ. Ἐπειτα τὸν λυτήρηκε. Τώρα, ἡ Ξανθηκὴ μεταμόρφωσι του, ἡ ἀγωνία του, ἡ ταπεινωσί του, τὴν ἔκαναν νὰ δῆ τὸν τρυφερὸ φίλο τῆς μὲ μιὰ κανονίκα ὄνη. Κι' ἔνοιωσε τὸν ἐπὶ τῆς πῶ δυνατὸ, ἔνοιωσε ὅτι γινόταν σκληρὴ καὶ κακία. Τώρα τὸν περιφρονοῦσε, γιὰ τὸν εἶχον ἄνανδρο; ἔτομο νὰ δεχτῇ κάθε ταπεινωσί καὶ κάθε ἔξευτελισμὸ. Καὶ θέλησε νὰ δῆ ὡς ποῦ σημεῖο μορῶσσε νὰ φτάσῃ...

—Τί θέλεις νὰ μάθεις ; τὸν ρώτησε. Πέες μου το !

—Σὲ φίλησε ; Τὸν φίλησε ; Λίλιαν ! Ἀπάντησέ μου !..

Ἡ Λίλιαν, ἀντὶ ν' ἀρνήθῃ, τὸν ἔφαταξέ της :

—Ἐ, καὶ ὕστερα ; Κι' ὅταν τὸ μάθεις ;

—Σοῦ εἶπα ὅτι σὲ συγχωρῶ ! Σοῦ τὰ συγχωρῶ ὀλο ! Μὰ θέλω νὰ μάθω !.. Νὰ μάθω !..

Ἡ Λίλιαν ἐσκίψε ὑποκριτικὰ τὸ κεφάλι καὶ σόπασε.

—Λοιπόν, φιληθήκατε ; ἔ ; Πότε ; Ποῦ ; Ἐδῶ μέσα ;

—Τί σὲ νοιάζει ; ... τοῦ ἀπάντησε μὲ περιφρόνησι.

—Ἐνε ἐραστής σου ; φώναξε μὲ πνιγμένη φωνὴ ὁ Χάρου, κατάληπος.

Ἡ Λίλιαν οὔτε καὶ τώρα τοῦ ἀπάντησε.

—Ναί ; Ἐν' ἐραστής σου ! Καὶ τώρα ἀκόμα ἐν' ἐραστής σου !

—Ὅχι ! ἔκανε ἔκλεινη τρομαγμένη.

—Δὲν εἶνε πιά ; Δὲν εἶνε ; Μὲ ἀπάτησες ὅμως, δὲν εἶν' ἔτσι ; Μὲ ἀπάτησες μαζί του, μὲ τὸν Ντούγγλας !..

Ἡ Λίλιαν τὸν κῦτταξε στὰ μάτια μ' ἕνα παραξένο βλέμμα. Περῖται ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ τὸν δῆ νὰ σηκώσῃ τὴ γροθιά του, νὰ τὴν χτυπήσῃ, νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ λαιμὸ, μὲ λύσσα, ὡς ἕνα ἄνθρωπος ποὺ ἔβρισκε τελεσθῆκε καὶ θέλει νὰ ἐκδικηθῇ. Ἄ ! πὸσο θὰ ἤθελε νὰ τὴν κομματιάσῃ!

—Ἐγὼ τὸν βρίσκω πολὺ συμπαθητικὸ, εἶπε ἡ Λίλιαν.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Χ, κίτρι Χόλμς, είνε αλήθεια αυτά που είπατε, αλλά μόνο στ' άλλα οποιοτέτα συμβαίνουν!.. Έγώ κάνω το εμπόριό μου με τιμιότητα και αξιοπρέπεια! Ποτέ δεν έχανα κανέναν εκβιασμό! Σας όρκίζομαι, κίτρι Χόλμς, σας όρκίζομαι σε ό...
'Αλλά δεν πρόφτασε να τελειώσει, κι έβρινε μ' ανοικτό στόμα, κιντάζοντας έντρομη τόν αστυνομικό.
Το πρόσωπό της είχε πάρει τόρα μιιά παράξενη έκφραση.
— Θεέ μου, μεγαλοδύναμη! τραύλισε με τρομαγμένη φωνή. Άκούσατε μιιά κραυγή, κ. Χόλμς, μιιά φοβερή κραυγή...

Πράγματι, μιιά κραυγή άγονίας είχε ακουστή άπ' τόν πλαγιόν δοματίου.
— Είνε τό ψυχορραγία κάποιος, που πεθαίνει!.. είνε ό Χόλμς. Και τινάζοντας όλοφορο τό κορμί του, φώναζε μ' ένα έπιταχτιό ποσό :
— Κυρία Καζιανά! άκούθηστε με γρήγορα!.. Όδηγήστε με σέ ό δομάτιο αυτό!.. Μιιά κραυγή άκούστηκε άνωθεν. Κάτι φρωδέες γρεται πίσω άπ' αυτό τόν τοίχο!..
Τά τελευταία λόγια του Χόλμς τά σκέπαισε τό άπότομο άνογμα έως παραθύρου τού πλαγιόν δοματίου.
Τι συνέβαινε λοιπόν; Τι τό τρομερό και τό άπίσιο;
'Ο Χόλμς, έντομεταξύ, είχε άνοίξει τήν πόρτα τού δοματίου, μέσα στό όποιο βρισκότανε, ριχτηκε στό διάδρομο, έφτασε στην πόρτα τού δοματίου άπ' όπου άκουστήκανε ή κραυγή; και θέλησε να τήν άνοίξει.
'Αλλά τήν βρήκε κλειδομένη.
— Είνε κλειστή, κ. Καζιανά! φώναζε.
Κι' ένώ ή διενθύντρια τού όποιοτέτου έθγαζε άργά άπ' τήν τσέπη της, με τρομαμένα χείρα, έναν δομαδό κλειδιά, ό Σέρλοκ Χόλμς έπαισε μ' όλη τήν δύναμη άπάνω στην πόρτα και τήν έπαισε.
'Ομιώντας κατόπιν μέσα στό δομάτιο, άφησε μιιά κραυγή φρόνης :
— Τής άνοίξε κι' αυτής τήν κοιλιά ό Τζάκ ό Άντεροβγάλτης! Σατανά!.. Σατανά!..
'Η κ. Καζιανά, μόλις άκουσε τά τρομερά αυτά λόγια τού αστυνομικού, έπαιξε μιιά άπελπιστική κραυγή και σοκιάστηκε κάτω, μπροστα στό κατώφλι τής πόρτας, άναίσθητη.
'Ο Σέρλοκ Χόλμς, άφορ έφοξε μιιά γρήγορη ματιά στην όμορφη γυναίκα, που κοιτόταν μπρός του και που έλλεε μέσα στό άμα της έσπλημένη άνάσκελα άπάνω σ' ένα σοφά, κι' άφορ άντελήθη ότι κάθε βοήθεια στό τελευταίο αυτό θέμα του άπαισιου δολοφόνου ήταν άνόφελη, πήδησε άπάνω στό πεζούλι τού παραθύρου, άπ' τό όποιο έφυγε ασφαλώς ό «Τζάκ ό Άντεροβγάλτης».

ΤΟ ΠΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

'Ο δρόμος που είχε ακολουθήσει ό Τζάκ ό Άντεροβγάλτης φαίνονταν καθαρά, μπροστα στα μάτια του Σέρλοκ Χόλμς.
Τό σπίτι της κυρίας Καζιανά περιτριγυριζότανε από μιιά στοά. Άπάνω στη στέγη τής στοάς αυτής λοιπόν είχε πηδήσει ό κακοφρόν άν μιιά κοιλιά!
Κι' όμως ό Χάρου άπόμεινε στη θέση του σαστισμένος. Δεν τόλμησε να κινηθή, να μιλήσει, να πιάξει τήν ντροπή από πάνω του...
'Επειτα, με μιιά σπαρτακτική κραυγή, που πνίγηκε στό λαμό του, έσπασσε σ' ένα βουδό κλάμμα κι' άπότομα τήν άρπαξε στην άγκαλιά του, τήν έφράξε με δύναμη, τής αναποδογύρισε τό κεφάλι και τήν φίλησε στό στόμα, σάν τρελλός, άγρια, ματώνοντας τά χείλη της με μιιά σκληρή διαγρυσιατιά, που τήν έκανε να ξεφώνισή άπ' τόν πόνο.
Κι' ή Άίλιαν έναιωσε για πρώτη φορά τό φλογερό πάθος τού αϊλου της, που τόσο τό είχε έπιθυμήσει και που τό εφύρισε τόρα, όχι πειά στόν παλιό κι' ύπερήφανο Χάρου, που ήταν μοναδικός στόν κόσμο, κι' σ' έναν άνθρωπο ταπεινωμένο, έξεντελισμένο, που έβλαψε στα πόδια τής φίλης του και τή συγχροούσε, από έρωτα βέβαια, κι' από έναν έρωτα που δεν συγκαίνουσε πειά τήν καρδιά της...

ΟΥ-ΓΑΛΙΑΜ ΦΕΡΡΥ

γος. Δεν έπιχε άμφίβολα γι' αυτό. Και ό υπερασπίσος άστυνομικός πήδησε άπάνω στη στέγη, μορμουρίζοντας :
— Δεν μπορεί, παρα να τρεβήξε προς τό πίσω μέρος τού σπιτιού.
Πράγματι, μόλις ό Χόλμς έστρεψε στη γωνία, άφθεσε μιιά θριαμβευτική κραυγή.
Στό φως τού φεγγαριού είδε τόν κακοφρόν, ό όποιος στεκότανε κλιποκλισμένος άπάνω στην άκρη τής στέγης. Φαίνονταν σάν να έπιστάζε να πηδήσει κάτω από ένα τόσο μεγάλο ύψος.
'Ο Σέρλοκ Χόλμς κατόρθωσε, μέσα σε δυο δευτερόλεπτα, ν' άντιληφθή τά έξης πράγματα : ότι ή πλάτης τού κακοφρόνου ήταν μεγάλης, τετράγωνες, ότι φορούσε έναν άσπλητο σοκούφο, ένα μεγάλο σούιφρολο και ψηλές μπότες. Τού φάνηκε άκόμη ότι ό κακοφρόνος είχε μαυρή γενειάδα, αλλά δεν ήταν διόλου σίγουρος γι' αυτό, γιατί τόν είδε μονάχα από πίσω.
— Μή τόλμησε; να κινήσει τήν παραμικρότερη κινήσι, τέρως! φώναζε ό διάσημος αστυνομικός.
Και όίχτηκε άπάνω στόν Τζάκ τόν Άντεροβγάλτη, ό όποιος φαίνονταν ότι έτρεμε άπ' τό φόβο του.
Τή στιγμή όμως έκείνη ένα δυνατό σφύριγμα άκουστηκε κι' άμέσως κι' ένα δαιμονισμένο μορμαζιτό φάνηκε πύρεται ή άμαξοστοιχία τού Σούθ-Άίστερν, ή όποια θα περνούσε πειά από τή στοά, στην άκρη τής όποιας στεκόταν ό δολοφόνος.
'Ο Σέρλοκ Χόλμς είδε τότε τόν κακοφρόν να άνορθώνεται και να έτοιμάζεται να πηδήσει.
— Κακοφρόνε! όρμήλαζε ό αστυνομικός. Μην πηδήσεις! Θα σε σκοτώσω σάν σκυλιά!
Κι' έτρεξε κοντά του.
'Αλλά τη στιγμή εκείνη, που ό Σέρλοκ Χόλμς άπλωσε τό χέρι του για να πιάσει από τόν ώμο τόν δολοφόνο, άκούστηκε ένα σαρκαστικό γέλιο, και συγχρόνως συνέθε κάποι άπίστευτο, τό άκατανόητο...

Ένώ δηλαδή περνούσε πειά τους, με μεγάλη ταχύτητα ή άμαξοστοιχία, ό κακοφρόνος, περιφρονώντας τό θάνατο, ριχτηκε με τό κεφάλι μέσα στό άνοικτό παράθυρο ενός βαγονού!..
'Ο Σέρλοκ Χόλμς, βλέποντας τό πένθημα αυτό τού θανάτου, έμεινε άναυδος, άποσβολομένος, άκίνητος σάν άγαλάμι!..
'Ο καλύτερος αστυνομικός είχε δη πολλές φορές έγκληματίας να έναρμόνουν, μπροστα στα μάτια του, με μιιά έτοιμότητα πνεύματος καταληκτική.
'Εξερσε καλά ότι ένας έγκληματίας, τη στιγμή που είνε άπελπισμένος, μπορεί να κάνει θάνατα. Άντίκρισε άρκετές φορές μορμαζιόντες πρξείεις. 'Αλλά ποτέ, ποτέ δεν είχε φαντασθή ότι ήταν δυνατόν ένας άνθρωπος να κάνει ένα τέτοιο πένθημα, με τόση έπιδεξιότητα, αρεθία και ψυχρό ύπολογισμό. 'Υπ' αυτό, όταν τό τρανό γάηριζε, κιντάζοντας τις πυκνές τούλες τού καπνού που άφανε πίσω του, υούρμαούρισε :
— Θεέ μου! Δεν ήταν όνειρο, δεν ήταν παραίσθησι! 'Η φυγή αυτή ήταν κάτι τό άφάνταστο! Δεν μπορεί, παρα να φανείσαι αυτόν τόν άθλιο. Όσοσο, τη φορά αυτή, μου έξερνε. Πρέπει να άπολογώσο ότι νικήθηκα. 'Αλλά δεν θα μου έσφύνη ως τό τέλος. Είμαι ό υόνος άλλωστε που μπορεί να κινηθή ότι είδε με τά μάτια του τόν περιφρονο Τζάκ τόν Άντεροβγάλτη! Τώρα πειά ξέρω ότι είνε ένας μεγαλοκόμος και γεροδεμένος άντρας. Μου φαίνεται μάλιστα πως είδα και τά μάτια του, τά μεγάλα και λιμπερά μάτια του. Και τό μάτια αυτά θα τ' αναγνωρίσω όταν τά ξανααντικρίσω.
Κατόπιν ό Σέρλοκ Χόλμς, άφορ έξέτασε τό σημείο τής στέγης, στό όποιο στεκότανε πρό όλίγου ό τρομερός κακοφρόνος, μήπως είχε άφησει κανένα ίχνος. Ξαναγύρισε στό δομάτιο στό όποιο είχε διαπραχθή τό έγκλημα.
'Η κραυγή τής κυρίας Καζιανά, πούχε συνέλθει στό μεταξύ, είχαν άναστατίσει τους γείτονες και τό δομάτιο ήταν γεμάτο κόσμο.
— Να φύγετε όλα σας άπ' εδώ! φώναζε ό Σέρλοκ Χόλμς, μπαίνοντας μέσα.
Κι' άσπτείνόμενος ιδιαίτερος στην κυρία Καζιανά, τήν διάταξε να μείνει μαζί του.
'Όταν φύγανε όλα κι' άδειασε τό δομάτιο, ό Σέρλοκ Χόλμς έκλεισε τήν πόρτα, τήν έστήριξε με μιιά καρέκλα, για να μην άνοίξη μόνη της, και κλειστωμένος στην διενθύντρια τού όποιοτέτου, τή ρώτησε :

(Άκούσθε)